
REAALI POISS

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT | 12/2016 | DETSEMBER | WWW.REAL.EDU.EE/AJAVEEB/RP/

ARMAS KOOLIPERE!

Ilmselt nii mõnigi, kes tunneb hetkel oma käes tavapärasest veidi õhemat lehenumbrit, mõtleb: „Kas siit on lehed vahelt välja kukkunud või on toimetust lihtsalt laisaks muutunud? Kuhu kadusid Reaali Poisi kaheksa lehekülge?“ Vastus on tegelikult imelihtne: meil on valmimas midagi eriti magusat ja selle kõrvalt panime aja kokkuhoiu huvides kokku veidi lühema lehe. Paralleelselt detsembrikuu väljaandega tehakse täie hooga tööd Reaali Poisi juubelilehe kallal, mis ilmub juba õige pea. Üllatust ära rikkumata olgu öeldud, et see tuleb midagi väga erilist, mida tasub oodata ka seekordse veidi kiitsakama jõulukuulehe arvelt.

Juba paar kuud tagasi ristisime detsembrikuu lehe jõululeheks. Jõuludes juba on midagi nii maagilist, midagi nii ootamisväärselt, et see püha lausa nõuab oma erinumbrit. Ehk olengi rohkem

jõulupatrioot kui mõni teine ja minu heietused võivad jääda tühjade sõnadena õhku rippuma või paberile vedelema, kuid jõuluajaga käib kaasas alati selline eriline, teistmoodi tunne. Ühelt poolt on see ootusärevus, olgu selleks lähenev koolivaheaeg, jõuluõhtu perega või hoopis iga-hommikune maiuspala advendikalendris. Teiselt poolt on see valgus: valgus ehitud linnatänavatel, tuppä toodud kuusel, tavapärasest suuremal elektriarvel ja osaliselt ka inimeses eneses. Ümberringi ollakse tavapärasest lahkemad ja viisakamad. Kui mulle äsja kohvi müünud ettekandja igal aastajal nii südamliselt naerataks, võiksid piparkoogid ja ebapraktilised (ent oh, kui ilusad!) tulukesed aastaringiselt inimestele heldust meelde tule-tada. Mina ei protesteeriks absoluutselt.

Kui te minu sinisilmseid vaateid inimeste lahkusest ei usu, siis võib ajalugu rääkida minu eest. Näiteks 1914. aasta jõulude ajal, mil esimene maailmasõda

polnud veel kuigi kaua kestnud, sõlmisid kaks sõdivat poolt – Saksamaa ja Inglismaa – omavahel ajutise vaherahu. Sõdurid ehtisid varjendeid, vahetasid keset tühermaad kinke ja pidasid maha ühe jalgpallimatši.

Soovin, et igaüks teist leiaks jõuluajal (ja tegelikult kogu aasta vältel) neid naeratusi, mille eest tänulik olla, ja saavutaks vaherahu kõiges, mis parasjagu südamel on. Soovin Sulle, hea reaalikas, imelist ja helget jõuluaega!

MIREL

LIIKLUS

Ei saa öelda, et aasta 2016 on möödunud üllatustevaeselt. Pigem on tegemist viimase kümnendi kõige pöördelisema ajaga. Neid pööordeid on olnud sel aastal nii paremuse kui halvemuse poole, nii paremale kui ka vasakule ja kohati tundub, et on sooritatud lausa riigipööre. Selles lehes räägin ma kahest tähtsast liiklusolukorrast, sest kolmandat ma veel valdin.

Kõige olulisem liikluses on suhtlemine ning kokku lepitud reeglite järgimine, vastasel juhul tekib kaos ning juhtuvad õnnetused. Sellel aastal näiteks proovis meie naabruskonnas üks liikleja sooritada riigipööret, mis on olenemata olukorrast väga ohtlik manööver ning seekord juhtuski õnnetus ja huvide ränk kokkupõrge. Nagu katkise autogagi, ei saa avariis riigiga rallit edasi sõita, vähemalt mitte enne põhjalikku parandustööd ja sottiide klaarimist.

Sellise olukorra ennetamiseks ja lahendamiseks on maailmas mitut sorti liikluspolitseinikke. Kahjuks sarnanevad tänapäeva liikluspolitseinikud mõnekümne aasta taguse miilitsa kui moodsate

Eesti politseinikega – kui liikleja tahab, et tema huve kaitstakse, siis ta peab seisma ka liikluspolitseiniku huvide eest. Ka Eestil on lõõnud käed mõne poliitliikluse konstaabliga, kellest kõige enam mõjutab igapäevaselt EL. Ajad on siiski muutunud ning kohanejaid saadab edu. Lisaks kontrollile ja kaitsele peaks EL kasutama oma võimu ka õpetamiseks, looma niinimetatud autokooli. Juba enne riigipöörde katsega õnnetusse sattumist soovis Türgi Euroopa Liiduga liituda, kuid meile on alati olnud midagi natuke valesti. Kuna liiklusolukord on maailmas muutunud, siis autokoolis enda oskuste lihvimine oleks väga mõistlik samm, kuid hetkel EL ei õpeta. See võib tähendada, et Türgi liitub teise autokooliga, mis meie arusaamade järgi toimivat liiklust eirab. See ei ole meie huvides. Anname Türgile võimaluse õppida sõitma rahumeelselt ja anname talle sõidutunde, et temast saaks ohutu liikleja.

Rääkides meie kodukoha liiklusest, siis asjalood on natuke segased. Väga huvitav on, et me küll pidevalt sõidame

kuhugi, kuid sihtkoha asemel on meil vaid arvatav suund. Sellest veelgi enam pakub mulle huvi, kuidas see suund on erinev iga inimese silmis. Kui varem oli roolija keeranud oma käed pidevalt parema suuna poole, siis nüüd on rool otse ja sisse pandud vasak suunatu. Minevikku vaadates pole vasakult saadud kogemused just parimad olnud, kuid me oleme liikunud edasi ja kes teab, äkki Eestil, mida me tahame, asub just selles suunas.

Mina aga soovitan võtta ühe pisikese pausi enne taas kord teele asumist ning akud mõnusat energiat täis laadida.

KARL ANDER
KASUK 132C
REKi president

12.12

Ma pole temaga enam ammu rääkinud. Alati tuli midagi ette: pikad koolipäevad, töödeks õppimine, sõbrad. Ja siis, kui ma leian enda jaoks pühapäeval hetke, et istuda maha ja nautida üht pisut liiga kuuma piparmündist teekruusi (või hoopis glögi!), on tema ju viimane inimene, kes mulle pähe tuleb. Tähendab, ta tuleb meelde küll, aga... Möödunud neljapäeval lasti meid näiteks poolteist tundi varem koolist minema, sest õpetaja pidi osalema koolitusel. Anti kodused tööd kätte ning lubati kodu poole asuda. Tead, viimane kord, kui ma enne kolme koju jõudsin, oli augustis. Neli kuud tagasi! Noh, ja mida oleksin ma siis pidanud tegema? Talle kirjutama? Temaga kokku saama...? Temal läheb elu ju ikka samamoodi edasi.

Ma ei usu, et ta mind eriti mäletab, veel vähem igatseb. Iga teine inimene oleks mu ära unustanud. Temal ka ju sarnane elu ning enamjaolt samad probleemid mis mul. Mis sest, et teises koolis, ega me nüüd nii eriline seltskond ka pole. Kui erilisusest rääkida, võiksin kihla vedada, et omapärasemad on hoopis nemed, ehkki ise pole ma nendega kunagi kohtunud. Äkki olen mina just see imelik! Vot! Pole ma veel kuulnud, et teised siin sarnaste probleemidega ringi käiks. Ülejäänud on harjunud sellega, et nüüd on uus klass, uued inimesed, õpetajad. Uued kohustused ja uued õigused. Uued võimalused.

Täpselt! **Mina** pean ära harjuma. Nad enda mälust kustutama. Temast lahti ütlemata! Unustama. Pole minu asi tema ellu trügida. Isegi kui ma tahaks, on selleks ammugi liiga hilja. Ning kui tema tahaks, oleks ta mulle juba ammu ise kirjutanud. Jah! Oma vanade sõpradega suhtleb ta ikka edasi. Käib pidudel, šoppamas, niisama aega veetmas. Ostab neile sünnipäevakinke

ning jõuludeks sülle ja veedab õhtuid uue klassiga õppides töödeks, kuulates popmuusikat, vaadates filme, tantsides... Nautides elu.

Mis minul temast! Pakkus ta mulle tuge, kui tundsin end halvasti? Kinkis ta mulle sülle, mida talvel kaela ümber hoida? Jagas ta hommikust teed, kui mul kurk haige oli? Kus oli tema, kui mina teda vajasin? „Aita mind palun matega. Oskad sa füsa? Tegid sa keemias konspekti? Mis sa viimase töö said? Viitsid sa peale tunde mind natuke aidata?“

Ta kasutas mind ära. Ma olin justkui mingi tundetu meeletu autonoomne masin, kes pidi igal küsimusel olema valmis lahkelt aitama, et ta jumala eest ei solvuks. Olgem ausad, peale õppimise ei teinud me koos midagi rohkemat. Ei käinud kinos, ei šoppamas, ei kinke ostmas. Ei käinud jalutamas. Ei veetnud õhtuid lauamänge mängides. Meil ei olnud kunagi mingit „sidet“. Olen ma siis rumal, et sellesse uskusin? Kui lihtne oli mind ära kasutada, kui kerge mind lollitada! Väiksemagi pingutuseta tekitas ta minus illusiooni, justkui tähendaksin ma tema jaoks midagi. Justkui oleksin ma midagi rohkemat kui järjekordne ettur tema malemängus elu vastu. Kas olingi ma vaid seda väärt: paremad hinded? Ja miks ma alles nüüd seda mõistan? Miks ma alles nüüd selle peale tulen? Kuidas saan ma olla nii lühinägelik?!

Äkki pole ta ainus... Oli neid ju teisigi, kes minult abi küsisid. Kord ülesandega, ühe harjutusega. Töölehega. „Mis moel sa sellise vastuseni jõudsid? Appi, selle peale ma ei tulnudki. Kuidas sa küll niimoodi mõelda oskad?“ Lõputud valed. Kuidas peaksin ma üldse kedagi usaldama, kui kõik nad vaid valetavad mulle? Igal viimselgi neist on üksainus

RENÉ PIIK
134A

motiiv minuga suhtlemiseks. Mind ära kasutada. Mitte kedagi ei huvita, kuidas ma sisimas end tunnen. Ning kui nad küsivad: „Kuidas sul läheb?“ ei taha keegi teada, kuidas mul tegelikult läheb. Et ma tegelikult ei jõua neid enam aidata, et ma ei hooli neist enam. Ja miks ma peaks? Olen ma neile midagi võlgu? On nad minu heaks midagi korda saatnud? Mind aidanud? Jaganud kasvõi sõbramehelikke nõuandeid parema õppimise kohta, kui isiklikumaks minna ei suvatse. Oleks ma ühelgi korral kõigi nende aastate jooksul kuulnud, kuidas keegi mind südamest tänab. Kunagi pole minuni jõudnud ühtegi siirast tänuavaldust, et nad teema paremini selgeks said, kunagi pole mulle tänutäheks kasvõi mandariini ostetud. Viimane kord, kui kuulsin sõna *aitäh*, oli õpetajalt pärast töölehe esitamist. Miskit värises – keegi saatis meili laiali? Messenger hoopis... Ta küsib, kuidas mul läheb. Ega mul kiire pole. Kas ma oleksin nõus teda matega aitama.

*

Tundub, et tänavu tulevad jõulud valged. Terve linn on tulekesi täis, puud ehitud, isegi kooli fassaadil ilutseb suuremat sorti pärg. Igal teisel vastukõndival inimesel on jalas kõrge äärega helepruunid Timberlandid, seljas tume parka ning pea kohal küljelt küljele vajuv puhvis tutt. Õues sajab jälle lund. Rüüpan termosest teed. Enne kui kohviku uksest sisse astun, näen pimedast aknast vastu peegeldumas oma nägu. Üksikut pisarat vasakul põsel. Tobedat naeratust. Pühin lume näolt ning avan enda ees ukse.

FILMID PIMEDATEL ÖÖDEL

Sel aastal toimus Eesti kõige mainekam filmifestival PÖFF juba 20. korda. Pimedaid öid filmide keskel aitas mööda saata korraldustiim, kuhu kuulus ka 5 reaalikat: Tomi-Andre Piirmets, Uku Kangur, Mariann Reinmann, Liis Hiie ja Mirel Mesila. Uurisin nende käest, kuidas nad sinna sattusid ja mis täpselt toimus.

Kuidas sattusid PÖFFile tööle/vabatahtlikuks?

Mirel: PÖFFile sattusin tegelikult puhta juhuse ja hea õnne tõttu. Kandideerin kaks aastat tagasi Just Filmi (PÖFFi alaprogramm, laste- ja noortefilmide festival) noortežüriisse, kus mind hea kirjutamisoskuse tõttu välja praagiti ja kaasati hoopis noorte kriitikute hulka. Sellel festivalil oli minu ülesandeks võimalikult palju filme ära vaadata ja arvustusi kirjutada. Mõni kuu hiljem kutsuti mind kontorisse ja tehti töopakumine ühineda nende programmimeeskonnaga. Andsin samal päeval jah-sõna ja olen nüüdseks kaks aastat aidanud festivali programmi kokku panna.

Tomi: 20. PÖFF oli minu jaoks juba 3. vabatahtlikuaasta, mistõttu sattusin tagasi eelkõige kutse peale.

Uku: See aasta olen PÖFFil juba kolmandat aastat tehnikavabatahtlik ja kutsuti tagasi. Esimest korda 2014. aastal sain vabatahtlikuks läbi tutvuste. Mu üks noorsootöötajast sõber pani mu vabatahtlikuks kirja.

Mariann: Ema tuletas meelde, et PÖFF jälle algamas ning leidsin PÖFFi FB lehelt kandideerimisvormi. Saatsin oma taotluse head lootes teele.

Liis: PÖFF võlub tavakinodest erineva filmivalikuga. Kava sirvides tahaks vaadata paljut, kuid eelmistel aastatel ei ole mul õnnestunud kinosaali eriti tihti jõuda. Kooli ajal tundub alati, et aega ja unetunde on liialt vähe. Kui sügise alguses sattusin vabatahtlikuks kandideerimise ankeedile, siis otsustasin selle siiski ära täita. Mõni päev tööd lähedas seltskonnas ja kaasnev festivalipass tundusid üsna ahvatlevad. Varsti võeti minuga ühendust, viidi läbi koolitus ning pandi paika graafik. PÖFF võis alata!

GRETE-LIINA ROOSVE
132C

Kas see oli sinu esimene aasta PÖFFi tiimis?

Mirel: Minu jaoks oli see 3. aasta.

Mariann: Jah, see oli minu esimene kord PÖFFil tiimiliikmena osaleda, kuid kindlasti ei jää see minu viimaseks!

Kui palju sinu vaba aega läks festivalile?

Mirel: Festivali ajaks oli minu töö juba enamjaolt tehtud ja sain keskenduda sellele kõige paremale – filmide vaatamisele. Neid vaatasin vastavalt vabale ajale, mida oli see aasta häbiväärselt vähe. Käisin ka Just Filmi ava- ja lõpuüritustel abiks, aga see oli puhtalt organisatoorne töö ja kaua ei võtnud.

Tomi: Vabatahtliku tööga sain sisustatud 5 öhtut, millest üks oli ka täispikk pühapäev. Ühest küljest on 5 öhtut päris lühike aeg, samas on need 5 väga sisukad öhtut, mil on võimalik kohtuda mitmete teiste inspireerivate vabatahtlikega ja jagada positiivset emotsiooni festivali külastajatele. Sellele eelnevale lisandub muidugi vabatahtlike privileeg – filmide vaatamine, mis tekitab omakorda meeleut hasarti minna igal võimalusel mõnda filmi vaatama.

Uku: Ma töötasin 3 hommikut ja 2 öhtut, umbes 7 tundi ehk kokku 35 tundi. Öhtud olid küll lühikesed lõbusad.

Mariann: Veetsin festivalil vabatahtlikuna 6 päeva/öhtupoolikut abistades ja filme vaadates veel nii mõne teisegi öhtu.

Liis: Vabatahtlikuna olin PÖFFil kuus päeva, kokku umbes 33 tundi. Festivali ajal veetsin nelja koolipäeva öhtud Solarises Apollo kinos, vahetuste pikkuseks oli umbes viis tundi. Kahel pühapäeval olin tööl ka uues ja uhkes Apollo kinos Mustamäe keskuses.

Mis oli sinu täpne ülesanne?

Mirel: Alustasin tööd juba märtsi-aprilli paiku, kui tiim taas peale puhkust kokku koguti ja algas aktiivne filmide vaatamine. Perioodil märtsist septembri keskpaigani vaatan ära ligikaudu 70-80 filmi, mille hulgast valime välja parimad ning paneme

neist programmi kokku. Kui tulisemad valdused filmide üle vaibuvad, asub iga mees endale määratud filmide kohta sünopsist (sisututvustust, mis ideaalis meelitab vaataja kinno) kirjutama. Minu töö lõppes tänavu oktoobri keskel, kui saatsin viimased sünopsised teele, mis trükiti festivali kataloogi, ja sain üle poole aasta rahulikumalt hingata. **Tomi:** Kui eelmised 2 aastat tegin PÖFFi tiimis kaasa produktsiooni vabatahtlikuna, siis sel aastal otsustasin tegutseda hoopis-tükis „infokana“ (infopunkti vastutavana). Minu peamisteks ülesanneteks oli inimestele filmide soovitamise (sh vähemüüdnud, kuid heade filmide „müük“), PÖFFiga seonduva kommunikatsioon festivali külastajatele, seansside sissejuhatamine ja läbiviimine.

Uku: Mina olin tehnikavabatahtlik, see tähendab, minu vastutuse alla läheb filmide käima panemine, projektsiooniprogrammi koostamine, tulede ja heli reguleerimine, walkie-talkide, mikrofonide ja muu tehnilisega aitamine.

Mariann: Minu ülesandeks oli inimesed kinos vastu võtta ning nende piletid saali sisse saamiseks piiksumata ning seejärel filmi üle järelevalvet teha.

Liis: Täitsin samu ülesandeid, mis Mariann.

Mis olid kõige säravamad hetked/mõni meelde jääv lugu?

Mariann: Kindlasti oli üks kõige omapärasemaid päevi minu viimane päev PÖFFil ja ka PÖFFi viimane programmpäev, mille viimased seansid katkestas tuletõrjealarm ja rahvas tuli keskusest välja evakueerida. Minu saali filmil oli parajasti mõrvari leidmine pooleli ja inimesed pahased polnudki, kuid palusid: „Jumala eest, öelge siis vähemalt, kes see mõrvar oli?“ Samal päeval oli kinos üks naine, kes ei osanud enda telefoni hääletule lülitada. Ta pistis oma telefoni prügikasti alla ning läks ise filmi vaatama. Selle jätkuks kujutage ette Nokia tune'i mis kõlab justkui prügikasti sügavustest ning kahte vabatahtlikku seda meeleheitlikult otsimas. **Liis:** Säravateks hetkedeks olid kindlasti tasuta lõunasöögid Vapianos. Pärast veidi

unisena filme vaadata ja parimal juhul veel režissööride ja näitlejate kommentaare kuulata oli samuti äärmiselt vahva. Mainimata ei saa jätta ka PÖFFi veidi halenaljakat lõppu.

Kas said mõne uue oskuse või kogemuse?

Mirel: Aastatega on mul kindlasti arenenud igati tänuväärne oskus eitea-kust teksti välja imeda, kui pea on mõtetest täiesti tühi. See on enim kasuks tulnud kirjanduses kirjandite kirjutamisel. See on tegelikult nali ja ainult väike osa kogu sellest uskumast kogemusest, mis on minu jaoks olnud PÖFFi meeskonnas töötamine. Võin kindlasti öelda, et see on avardanud minu meeli ja maailmapilti, olgu see siis kolleegide või filmimaailmas kulutatud tundide tõttu.

Tomi: Infokanana on võimalus arendada eelkõige oma suhtlemisvõimekust ja kiiret probleemilahendusoskust. Olles PÖFFi nägu, on infokas see inimene, kelle poole vihased kliendid mõne intsidendi korral esimese asjana jooksevad. Sellises olukorras tuleb infokal olla äärmiselt abivalmis ning võimaluse korral klienti aidata, kuid igal juhul säilitama külma närvi ja olema sõbralik.

Mariann: Näiteks nägin ma ära kino projektsiooniruumi, kus ilmselt väga paljudel viibida pole õnnestunud. Väga lahe oli teada saada, kuidas see film siis ikkagi kinolinala jõuab.

Too välja parimad filmid, mida soovitaksid ka teistele. Miks just need?

Mirel: Tantsijana ja suure balletiarmastajana – „Tantsija“ („Dancer“, 2016). Hingekriipivalt ja (mind) piisarateni liigutav lugu Sergei Polunini, Briti Kuningliku Balleti läbi aegade noorima esisolisti ja balletimaailma „pahapoiisi“ teekonast Ukraina väikelinnast balletimaailma tippu. Tunnistan üles – poetasin ühe korraliku pisara. Väga ehe vaatamine ja üks erilisemaid dokkfilme, mida näinud olen. Ma tegelikult võiks sellest filmist lõputult rääkima jäädagi. *Must see igale tantsuainimesele!*

Tomi: „Queen of Spades“ – PÖFFi publiku lemmikfilm. „Bleed for this“ – tõestisündinud lool põhinev äärmiselt inspireeriv film poksijast, kes näitab, kuidas on võimalik suurest hülgusest kukkuda väga madalale ning seejärel end tahtejõuga uuesti üles töötada. Läbivaks mõtteks on: „Julge riskida või kahetse seda elu lõpuni.“ „The White King“ – Ungari kirjaniku Dragomani romaanil põhinev film, mis näitab noore poisi kasvamist meheks totalitaarses riigis. Režissöör on suutnud esteetilise ja puhtasse filmi sisse pookida „propaganda varjutab tõe“ ja „valesid täis süsteem“ teematikat.

Mariann: Minu üheks lemmikuks nähtuist oli film „The Constitution“ (kodumaiselt „Põhiseaduse palge ees“). Filmis käsitleti väga tõsiselt probleeme – nii rahvusepõhist kui orientatsioonilist diskrimineerimist, kuid seejuures oli seda võrdsustatud suurepärase huumoriga. Just põhiseadus ja selle tundmaõppimine sai peategelasi ühendavaks motiiviks, sellest ka filmi nimi. Soovitan seda filmi kõigile, sest minu arvates see õpetab mõistma inimesi, kellest kiputakse tihti arvamust kujundama lähtuvalt levinud eelarvamustest.

Liis: Üheks minu lemmikuks oli Kira Kovalenko „Softska“, mis rääkis loo naise elust Abhaasia külakeses Gruusias. Film oli täis ilusaid ja valusaid hetki, mida anti edasi minu jaoks uudes ja põnevas abhaasi keeles. Veel meeldis mulle väga Andrzej Wajda „Järelkujutis“, mis jutustas Poola avangardisti Władysław Strzemiński raskustest stalinistlikus riigis. Film annab suurepäraselt aimu sellest, kuidas piirati Nõukogude ajal loomeinimeste vabadusi ning mis neist sai, kui nad polnud valmis võimuga koostööd tegema. Ühe lemmikuna tootsin välja ka Navid Daneshi filmi „Duett“, kus kooliaegsed kallimad kohtuvad taas pärast pikka aega tagasi olnud lahkuminekut. Film keskendub sellele, kuidas vaatavad minevikku erinevad inimesi, kunagine paar ise ning nende lähedased. Väljaspool tööaega sattusin sõbrannadega vaatama veel Nate Parkeri „Rahvuse sündi“, mis liigutab ajaloolise looga orjandusest ning julgemate mässust selle vastu.

PIPARKOOGID

BRITA KÄRT
VÄHEJAUS
134B,

IRIS LUIK
134C

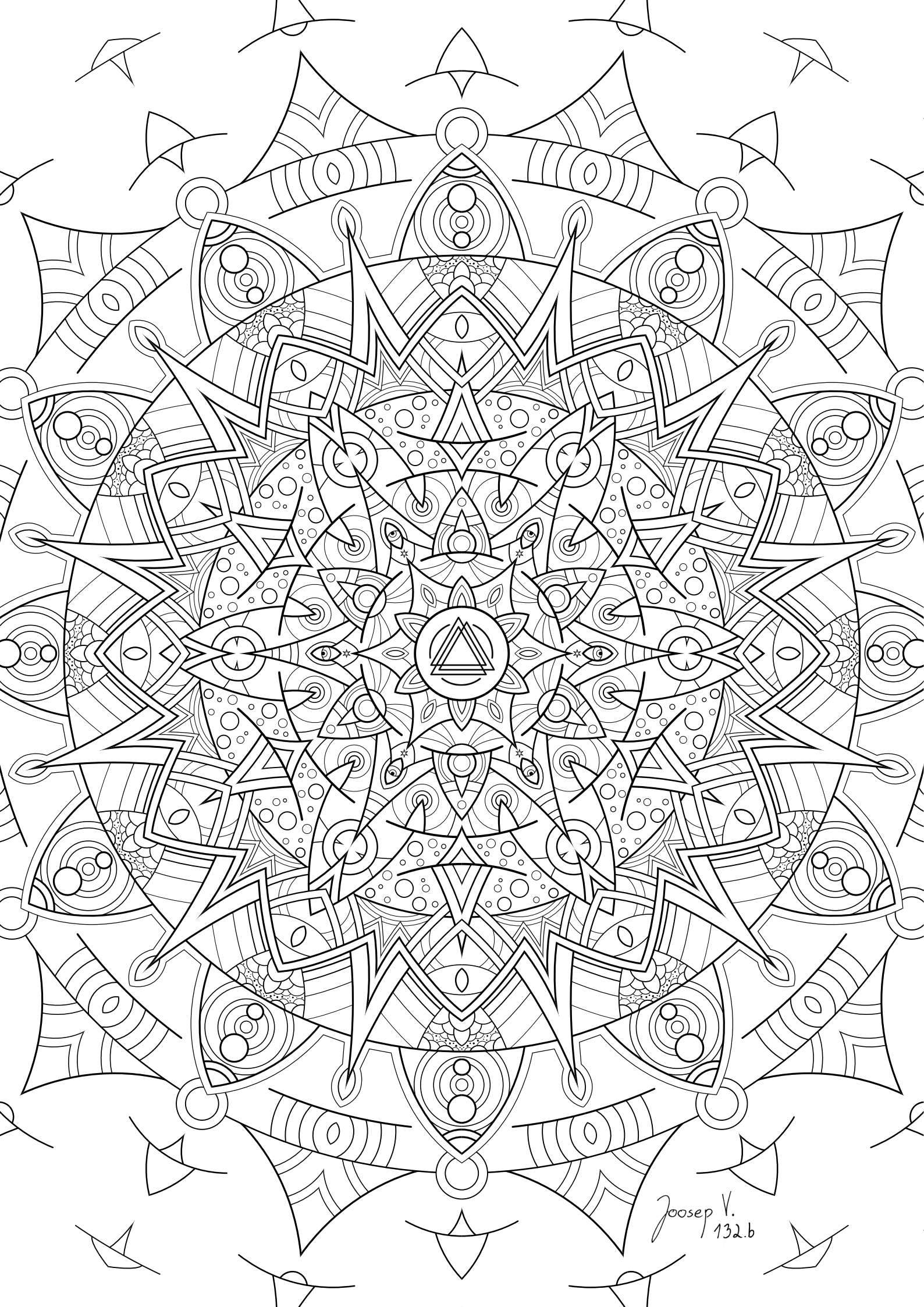

Jälle on kätte jõudnud jõulu-aeg ja kõigi meie südamed on vallutanud armastus mandariinide, glögi ja piparkookide vastu. Seega pakume teile sel aastal võimalust järgida meie imelist retsepti ja teha täiesti nullist oma maitavad piparkoogid.

250g Dansukkeri heledat või tumedat suhkrusiirupit
170g suhkrut
Pakk piparkoogimaitseainet
250g võid
2 muna
600g nisujahu
2tl söögisoodat

Kuumuta potis siirup koos suhkruga ja jahvatatud maitseainetega keemiseni. Tõsta pott tulelt ning sega juurde tükeldatud või. Sega, kuni või on sulanud, siis lase veidi jahtuda. Lisa kloppides ükshaaval munad. Sega söögisooda jahuga ja lisa vähehaaval siirupi- või munasegule. Sega ja sõtku tainas hoolega läbi ja paki kilesse (tainas on sel hetkel üsna pehme, jahedas see muutub kõvemaks). Hoia vähemalt järgmise päevani külmikus. Rulli tainas jahusel laual hästi õhukeseks ja lõika vormidega soovitud kujundid. Tõsta ahjuplaadile. Küpseta 200-kraadise ahju keskosas 6-9 minutit. Soovi korral kaunistada jahtunud piparkoogid glasuuriga.

LUULEBATTLE

KELLY KALDRA 135C

Jõulud on kohe-kohe käes ja sel puhul on detsembrilehe luule*battle* eriti pühademeeleoluline. Kohustuslikeks sõnadeks olid reaktiivpöder, lada/bemmisaaan, retrovana, diskopäkapikk, lumehelbeib, glögemmm, pühademöll, piparkoogimeez ja jõuluale. Luuletajad näitasid oma kõrget taset ka kõige jaburamate sõnade poeesiasse pistmisega ning valminud on erakordsed luuletused. Nautige ja häid pühi!

ANETT LEE MELTS 135C

Linna elab üks piparkoogimeez,
ta on kurguni glasuuri sees.
Õnneks on ta väga sale,
poes on jälle jõuluale.
Pühademöllud inimesi kutsuvad,
aga glögemmmed ainult vannis istuvad.
Retrovana on meil väga šikk,
õues müttab diskopäkapikk.
Ladat juhib tark reaktiivpöder,
kõrval istub tema armas sõber.
Nimeks on tal Lumehelbeib,
ja lemmiktoiduks juustuga võileib.

MAIAN LOMP 134C

luba mul olla su glögemmm
ja palun ole mu piparkoogimees
ahjus käinud ja puha, puhas poiss
tunnen nagu algaks see pühademöll
mu hinges
sa teed mul seest soojaks justkui
justkui need jõuluale
mis mulle reaktiivpõtru pähe määrivad
ning miskitõttu ma neid ju ka ostan
täpselt nagu ostan sind
usun sind
tahan sind
nii glasuuriga kui ilma
tahan saada suga vanaks
minna pahaks ja vastikuks
või olla retrovana ja diskopäkapikk
sõita koju lumisel õhtul maalt oma 1978. aasta Lada-saaniga
näha kuidas üksik lumehelbeib me klaasile maandub
ning ta käbalaga sealt ära pühkida
kuulata vikerraadiot ning naerda
kuidas kunagi olime noored
äsja ahjust tulnud

AFEKTISEISUNDITES
LEHMAD TUIAVAD
RINGI MÕÖDA
GALAKTIKATOLMUSEID
ASFALDIPRAGUSID
SUSANNA METT 134A

minagi olen reaktiivpöder
hingates pahuralt möödujaile
kuklasse

võtke mu peast need apolitiseerunud
mõttekatked tahan elada ideoloogiatega
tuhast mitte armastusest

karglemata diskopäkapikuna
mõttetuse tuimestaval oleluspüüdel
teadmises et kusagil eksisteerib ajutine
soojus

sest järjekordne lumehelbeib
sulab kuskil klubipimeduses üles et
hommikul jälle jäätuda

ja mu kinnastesse külmunud käed
ei suudaks seda taluda mitte lähedalt
nagu ei suuda sulle veel uuesti sil-
magi vaadata ma ei tohi enam uppuda
ja jää kasvab tasapisi dopamiini-
kihile jõuluale petlik valgusekuma
külmetusarme varjamas

unustame glögemmmed punapõsk-
seile tänavanurkadele muigama ise
postsovetlikus melanhoolsuses ammu
töötamast lakanud ladadesse istudes

kaotame puute reaalsustega igatsedes
kuuma joogi kõrvetust keelel kõris
hinges südames kuid unustades neelata
hingates alalõpmata aga ainult sisse
sisse sisse

ja välja tuleb kõik korraga pole
hullu pisarad kaovad pühademõllu
eksalteerunud unelmaisse ja millelgi
pole kokkuvõttes ikkagi mõtet nagu
ei saa minu jaoks abstraheeritud
piparkoogimeeztest kunagi subjektiivse
õnne definitsiooni

ja ehkki retrovanad langevad taevast
meteoriidipilvepahvakatena ummis-
tades ühiskonna kopsud ninasõõrmed
uimastades meelesügavuste algahelad

pögeneme endiselt konstrueeritud
tegelikkustest et hingata unepuudu-
sesse kadunud spirituaalnarkootilisi
tundetuslõpmatusi

JÕULUSATIIR

TARMO PUNGAS 134A

eakas piparkoogimeez
higist pull otsa ees
tellib moodsa bemmi-saani
mida juhivad patsaanid

Deliiriumi, palun

sõidab mööda jõulualest
kõiksest illusioonivalest
mõttekiirust ületab
prefrontaalne reaktiivpöder
järsult pidurdab, kuid hilineb
otse üle kihutab
peegelpildis tänaval
keha rõõmsalt vedeleb
alles ainult glögemmm
pidu toimub täna vara
astub saanist retrovana
käevangis noorem neid
arukas lumehelbeib

edasi mälestused puuduvad
meenub vaid üksikult
kapriisne diskopäkapikk
kõhuilutulestik
ja melanhoolsushunnik

on see jõuluimelik
on siis asi hull
või kõigest tavalik
pühademöll

PALJU ÕNNE!

Egle Pihlap 13.01
Madis Somelar 17.01
Rait Esilon 20.01

Karu: „See pilt seal Nigeris on nagu läheks peale tunde Solarisse.”

Karu: „Norras lähed spordiklubisse, Nigeris jooksed lõvi eest ära.”

Veskimets: „Vaata kui tore! Bakterid ka seksivad.”

Õpilane: „Mis neist edasi saab?”
Veskimets: „Et kas neist saab paar?”

Õpilane: „Kas soojusenergia tekib armastusest?”

Kuurme: „Ma ei saa naeratada, mul kukkus eile hammas välja.”

REAALI POISS OOTAB ÜTLUSI!

Palun tooge enda kogutud õpetajate ütlused meie neljandal korrusel olevasse postkasti või kirjutage need siia:

SIIA JOONISTA ISE!

KARIKATUUR. KÕIK, MIS MA TAHTSIN, OLI SUPP.
AUTOR: AMEUS

PEATOIMETUS KÜLJENDUS TOIMETUS

Mirel Mesila 133C, Kertu Johanna Jõeste 132B
Joosep Viik 132B

KEELETOIMETAJA KUJUNDUS TOIM. NÕUANDJA AITÄH

Uku Kangur 132B, René Piik 134A, Maian Lomp 134C, Mikael Raihhelgauz 132B, Anette Kuuseorg 133B, Iris Luik 134C, Brita Kärt Vähejaus 134B, Kristofer Mäeots 134C, Hanna Eliis Talving 134B, Anett Sanberg 135A, Elina Kengsepp 135A, Johanna-Stina Idla 133C
Tarmo Pungas 134A, Susanna Mett 134A
Rait Kohava vil!130, Joosep Viik 132B
Kaia Kivitoa, Mirja Särg
Karl Ander Kasuk 132C, Grete-Liina Roosve 132C, Tomi-Andre Piirmets 132B, Mariann Reinmann 132C, Tarmo Pungas 134A, Susanna Mett 134A, Liis Hiie 132C, Kelly Kaldra 135C, Anett Lee Melts 135C

KAANEFOTO KARIKATUUR LEHE NR

Anette Kuuseorg 133B
Ameus
141